

Køberens undersøgelsespligt

Reglen i købelovens § 47 om køberens undersøgelsespligt gælder også i forbrugerkøb, og bestemmelsen kan ikke fraviges til skade for forbrugeren, jf. købelovens § 1, stk. 2. Har køber før køkets afslutning undersøgt salgsgenstanden eller uden rimelig grund undladt at efterkomme sælgers opfordring til at undersøge den, eller er der før køkets afslutning givet køberen lejlighed til at undersøge en prøve af salgsgenstanden, kan mangler, som han burde have opdaget ved en sådan undersøgelse kun gøres gældende over for sælgeren, hvis denne har handlet svigagtigt.

Er der afgivet oplysninger om salgsgenstandens egenskaber, vil dette ofte være rimelig grund for en forbruger til at undlade at følge en generel opfordring til at undersøge varen for disse egenskaber. Er der afgivet urigtige oplysninger mv. som nævnt i § 76, stk. 1, nr. 1-2, vil forbrugeren kunne påberåbe sig, at varen er mangelfuld, selv om forbrugeren ved en undersøgelse af varen kunne have konstateret, at oplysningerne var urigtige.

Har sælger tilsidesat sin loyale oplysningspligt efter § 76, stk. 1, nr. 3, er forbrugeren undladelse af at undersøge genstanden normalt også uden betydning. Sælger kan således ikke slippe for at opfylde sin loyale oplysningspligt efter § 76, stk. 1, nr. 3, ved at opfordre forbrugeren til at undersøge genstanden. Har forbrugeren undersøgt varen, vil det imidlertid kunne give sælger grundlag for at antage, at forbrugeren er bekendt med eventuelle synlige mangler, hvilket kan begrænse sælgers oplysningspligt.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 53-54.

5.2.2. Forbrugerkøbsdirektivet*Mangelsdefinitionen i direktivets artikel 2*

Forbrugerkøbsdirektivets mangelsbegreb er formuleret i artikel 2.

Efter artikel 2, stk. 1, har sælgeren pligt til at levere forbrugeren en vare, der er i overensstemmelse med købsaftalen.

Kravet om kontraktmæssighed suppleres i artikel 2, stk. 2, af en formodningsregel, hvorefter varen formodes at være i overensstemmelse med købsaftalen, hvis den lever op til visse nærmere angivne krav.

- Varen formodes at være kontraktmæssig, hvis den
- er i overensstemmelse med sælgerens beskrivelse af den og har den beskaffenhed, der svarer til en vareprøve eller model, som sælgeren har forelagt forbrugeren
 - er egnet til et særligt formål, som forbrugeren ønsker, den skal anvendes til, når han har gjort

sælgeren bekendt hermed på tidspunktet for aftalens indgåelse, og sælgeren har accepteret dette

- er egnet til det formål, som varer af samme type sædvanligvis anvendes til
- har den beskaffenhed og brugbarhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kunne forvente under hensyntagen til varens art og i givet fald de oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt om varen af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant, navnlig i reklamer eller gennem mærkning.

Det fremgår af præambelens pkt. 8, at elementerne i formodningsreglen er kumulative. Alle elementer skal således som udgangspunkt være opfyldt for, at en vare formodes at være kontraktmæssig.

Det vil ikke som følge af formodningsreglen i artikel 2, stk. 2, være nødvendigt at ændre købelovens udgangspunkt om, at forbrugeren har bevisbyrden for, at salgsgenstanden lider af en mangel.

Efter direktivets artikel 2, stk. 3, er der ikke tale om manglende kontraktmæssighed, hvis forbrugeren på det tidspunkt, da aftalen blev indgået, havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse. Det samme gælder, hvis den manglende overensstemmelse skyldes materialer leveret af forbrugeren.

I vurderingen af spørgsmålet om kontraktmæssighed indgår, om varen har den beskaffenhed og brugbarhed, forbrugeren med rimelighed kan forvente, bl.a. under hensyn til eventuelle oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant, navnlig i reklamer eller gennem mærkning. Efter artikel 2, stk. 4, skal sælgeren imidlertid ikke være bundet af sådanne oplysninger, hvis han godtgør, at

- han ikke havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til den pågældende oplysning
- den fejlagtige oplysning var rettet ved indgåelsen af købsaftalen
- den fejlagtige oplysning ikke kan antages at have haft betydning for forbrugeren beslutning om at købe varen.

Sælgers forbehold

Efter direktivets mangelsbegreb skal sælgeren levere en vare, der er i overensstemmelse med aftalen, jf. artikel 2, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at parterne har aftalefrihed, jf. også præambelens pkt. 8, hvor det